

عنوان مقاله:

تاثیر اقلیم بر وضعیت بیابان زایی در دو مدل MICD و DIS4ME

محل انتشار:

سیزدهمین همایش ملی علوم و مهندسی آبخیزداری و سومین همایش ملی صیانت از منابع طبیعی و محیط زیست با محوریت آبخیزداری و صیانت از منابع طبیعی و محیط زیست (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

مهسا مهدی - نویسنده مسیول: کارشناس ارشد، مهندسی آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه ارومیه

حبیب نظرزاد - استادیار گروه مهندسی مرتع و آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه ارومیه

سید امین خسروی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی آبخیزداری، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

آب، هوا و خاک سه عنصر اصلی زندگی انسان بوده که تداوم حیات مستلزم حفاظت و نگه داری صحیح از آن هاست. افزایش بیش از حد، میل دستیابی به منابع طبیعی، خدمات اکولوژیک و استفاده از آن در جهت رفع نیازهای انسانی، علاوه بر تخریب عرصه های طبیعی موجب ناپایداری جوامع، تنش های سیاسی، بحران غذا و تهدید جدی برای حال و آینده بشر در مقیاس های محلی، منطقه ای و جهانی خواهد شد. تخریب اراضی، آسیب پذیری زیرساخت های حیاتی - اجتماعی و روش ارزیابی آن می تواند به عنوان ابزاری در توسعه پایدار یک جامعه بسیار مفید واقع شود. امروزه ضرورت شناخت دقیق تر عواملو مکانیسم های موثر در وقوع پدیده تخریب اراضی و بیابان زایی منظر مدیریتی برنامه ریزی صحیح و اصولی مناطق خشک و نیمه خشک بیش از پیش احساس می شود. معیار اقلیم در دو مدل MICD و DIS4ME وضعیت بیابان زایی این منطقه بررسی گردید نتایج حاصل نشان می دهد در مدل MICD، نزدیک به 60 درصد منطقه دشت میاندوآب در کلاس شدید، و در مدل DIS4ME که از طریق میانگین هندسی معیارهای موثر بدست آمده نشان می دهد 82 درصد منطقه در کلاس شدید تا بحرانی قرار دارد.

کلمات کلیدی:

اقلیم، بیابان زایی، توسعه پایدار، دشت میاندوآب، MICD، DIS4ME

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/827367>

